

Chương 53

Ngôi Báu Võ Lâm



ạn Cực Đế Quân sôi giận, hét to như sấm :

- Du Văn Bản, người điên à ?

Và quay sang bên cạnh, lão ra lệnh :

- Cửu Long Đàn Chủ, hãy bắt hắn cho ta !

Một bóng đen vút lên không, nhanh như chiếc pháp thăng thiên. Dĩ nhiên bóng đó là Cửu Long Thần Ma, Đàn chủ Cửu Long Đàn.

Bằng một thân pháp tuyệt diệu, lão lộn người thành một đường cầu vòng, đáp xuống trước mặt tên kỵ sĩ.

Chưa kịp ra tay, lão chợt thấy đôi mắt Du Văn Bản nhắm nghiền, lão rút lên một tiếng, lùi lại ba bước.

Con ngựa nghe tiếng rú, hoảng hồn cất cao bốn vó nhảy vọt qua đầu lão.

Cửu Long Thần Ma lấy lại bình tĩnh phần nào, tạt người qua một bên, hoành tay nắm cẳng sau của con ngựa ghì lại.

Con thú không làm sao chịu nổi thần lực của một cao thủ võ lâm hữu hạng như lão, ngã lộn nhào, suýt đè lên mình họ Du lúc đó vẫn còn bám sát vào lưng ngựa như bị cột dính bằng dây vào đấy.

Dù bị ngã, nhưng Du Văn Bản không hề rên la một tiếng, hình như cái ngã ấy không làm hắn đau đớn chút nào.

Cửu Long Thần Ma bước theo, cúi mình xuống, nhìn hắn một thoáng, đoạn phi thân vút trở lại cạnh Vạn Cực Thiên Tôn run giọng trình :

- Trình Bang chủ, hắn đã bị điểm huyết hôn mê !

Vạn Cực Thiên Tôn ánh mắt rực ngời lên dễ khiếp, cất cao giọng truyền :

- Thì giải tỏa huyết đạo cho hắn. Hỏi kỹ hắn sự tình thế nào mà hắn ra nông nỗi ấy?

Cửu Long Thần Ma riu ríu quay trở lại bên cạnh Du Văn Dân, chưa kịp làm gì, thì từ nơi con đường núi hiện ra bốn cỗ xe long mã, bố phủ kính mít bốn vách mui xe.

Tiếng bánh xe nghiêng nặng nề trên nền đá, đôi ngựa rường cổ kéo đi từ từ, chứng tỏ trọng lượng trên xe khá nặng.

Bụi loang theo vết xe, vùn vùn tung đụn bốc cao theo chiều gió. Tốc lực của bốn xe dù chậm chạp, nhưng cuối cùng cũng tiến gần đến Vọng Nguyệt Bình, và khoảng cách lúc ấy chỉ còn mấy mươi trượng nữa thôi.

Từ Công Chúa, vợ chồng Vạn Cực Đế Quân, cho đến tất cả những người hiện diện tại cục trường đều kinh nghi ra mặt.

Họ bắn khoăn tự hỏi bốn cỗ xe ấy đã vận tải vật chi trông có vẻ nặng nề thế ấy?

Đột nhiên, trong đám đông, một kẻ hét to lên :

- Trái nổ ! Trái nổ ! Chắc chắn là xe chở trái nổ ! Chạy, chạy mau anh em ơi !

Tiếng kêu chơi vơi thất thanh ấy gieo kinh hoàng giữa biển người. Tất cả đều nhao nhao nhố nhố như ong bị đốt mất ổ, cùng rập nhau hét lên :

- Chạy.

Từng loạt bóng người phóng chạy như bay hướng về phía bìa rừng bên cạnh, chẳng những quần hùng đều chạy mà đến Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Lão Nữ cũng mất hẳn bình tĩnh tiêu cả cái vẻ uy nghi mà họ cố giữ tạo bên ngoài.

Với bản lĩnh võ thuật và khinh công tuyệt đỉnh, mỗi cái nhảy của họ vượt trên hai mươi trượng đường, họ phóng mình đi nhanh vô tưởng, thoáng mắt đã mất dạng trong khu rừng.

Chỉ vài phút sau, tại Vọng Nguyệt Bình không bóng người nào khác ngoài Công Chúa. Bà trầm tĩnh một cách lạ lùng.

Môi khẽ nhếch thành nụ cười, bà thầm nghĩ :

“Ta không tin là có trái nổ trên xe. Nếu đúng là trái nổ, tất phải có người theo xe để đánh lửa châm ngòi chứ ? Ai lại phí công phí của dài tải đến đây để rồi không có một tác dụng nào?”

Nhìn bốn cỗ xe, rồi nhìn đến tám con ngựa, bà cố moi óc trầm tư nghĩ ngợi tìm lời giải.

Vừa lúc đó, từ giữa khu rừng vọng lại tràng cười cuồng ngạo của Vạn Cực Thiên Tôn, giọng cười vang lên như sấm nổ liên hồi chấn động cả ngàn cây, loang dài qua núi đồi.

Dứt tràng cười, lão ma lại oang oang cất tiếng :

- Truyền nhân của Thần Phong Đại Đế âm độc sâu hiểm đến thế à ? Người tưởng chỉ cần một cái vung tay là làm mể lưới túm trọn quần hùng được à ? Ha ha, ha ha ! May mà âm mưu đó bị lộ, nếu không thì kẻ tiểu nhân được dịp đắc chí rồi ! Giờ đây, số phận người nếu đến nỗi nào, đó cũng do người tự làm tự chịu !

Công Chúa sôi giận, cao giọng quát trả :

- Kẻ nào ăn nói hồ đồ thế ? Hãy ra mặt mà đối đáp với ta ?

Thực ra Công Chúa chỉ biết có Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Lão Nữ, còn Vạn Cực Thiên Tôn từ bao lâu nay, bà chỉ nghe bằng lời đồn đãi về cái con người Bang chủ của Huyết Ma chứ chưa hề gặp mặt lần nào, nên bà không thể nhận ra âm thanh của lão.

Vạn Cực Thiên Tôn lại cười ha hả :

- Người nổi giận lên rồi à ? Muộn, muộn lắm rồi ! Có nổi giận cũng không làm sao cứu vãn được tình hình, có nổi giận cũng không che dấu được âm mưu thâm độc !

Công Chúa đoán theo khẩu khí, độ ra được thân phận lão :

- Kẻ đối thoại với ta phải chẳng là Huyết Ma Bang chủ ? Người có dám đánh cuộc với ta không ? Ta quyết chẳng có chút nổ trong mấy cỗ xe !

Vạn Cực Thiên Tôn lại cười ha hả, cố né tránh sự thách đố của Công Chúa, để hạ thêm uy tính của bà trước quần hùng :

- Ha ha ! Cơ mưu của người bại lộ rồi, người còn cố muốn chống chế mong giữ thế đứng trên giang hồ nữa sao ? Dù cho hôm nay người có thoát khỏi Vọng Nguyệt Bình, người cũng không tránh được công đạo võ lâm kết án !

Công Chúa vẫn giữ bình tĩnh :

- Bang chủ, nếu người có can đảm, hãy đến giờ thử mấy tám bố xe lên xem, tất biết rõ sự thực, cần gì phải tranh luận dài dòng ?

Vạn Cực Thiên Tôn gần giọng :

- Ta có ngu dại gì để mắc mưu người ?

Công Chúa điềm nhiên tiếp nối :

- Nếu thật sự có trái nổ, ta lại không cùng bị nguy hiểm với Bang chủ hay sao mà phải nghi ngờ?

Một tiếng hừ lạnh khá to từ khu rừng vọng ra thay lời đáp.

Công Chúa biết ngay Vạn Cực Thiên Tôn không bao giờ dám gần mấy cỗ xe. Muốn giải tỏa nỗi hiểm nghi của bọn Huyết Ma Bang, bà không do dự gì cả bước đến cỗ xe đầu.

Trong lúc đó, ngựa vẫn còn bước đều, mặc dù chúng đã đến trung tâm Vọng Nguyên Bình.

Công Chúa đưa hai ngón tay ra, từ nơi đó hai đạo kinh khí vút tới chặn đứng cặp ngựa tại chỗ.

Ba cỗ xe kia cũng lục tục tiến đến, Công Chúa lại búng ra từng đạo chỉ kinh chặn vó ngựa dừng tại tất cả như xe trước.

Chặn đứng xong bốn cặp ngựa, bà mới bước tới gần xe, tự thốt :

- Vật gì trong ấy mà xem ra có vẻ bí mật thật ? Tay nào dàn cảnh thế này, chắc cũng có ý tứ gì đây ! Dù sao, cũng đã làm cho lũ Huyết Ma Bang một phen khiếp đảm !

Vừa giờ hé một tấm bố nhìn vào, mặt Công Chúa liền biến sắc, buông ngay tấm bố, chân sụt lùi mấy bước, lảo lảo :

- Xác chết ! Xác nhuộm máu đỏ hồng !

Lòng bà vô cùng kinh dị, trầm nghĩ :

- Xác chết của ai ? Kể nào dùng xe vận tải bao nhiêu xác chết này đến đây làm gì ?

Một điểm nghi ngờ chợt dâng lên tâm tư, nhưng bà không dám nghĩ lâu hơn, vội hướng về phía khu rừng dùng nội lực truyền âm gọi Huyết Ma Bang chủ :

- Vạn Cực Đế Quân cứ đến đây mà xem, không có trái nổ đâu. Bốn cỗ xe chở toàn xác chết, ta không biết những nạn nhân là ai, có lẽ người nhận diện được !

Vạn Cực Đế Quân trầm giọng đáp liền :

- Nếu đúng là những xác chết, Công Chúa cứ lật nghiêng xe, đổ ra cả ngoài cho mọi người đều thấy, hà tất phải có kẻ đến giám nghiệm.

Công Chúa nổi giận, vung tay đánh luôn bốn chưởng, chiếu thẳng vào những cổ xe.

Bùng !... Bùng !...

Chưởng phong vút đi đánh bật mấy cổ xe nhào nghiêng, từ trên xe, những xác chết đổ tuông xuống đất, máu me còn chảy ròng ròng...

Mỗi cổ xe chứa tám xác người, tổng cộng bốn cổ xe là ba mươi hai xác chết.

Xác người quá nhiều làm Công Chúa kinh hoàng một lúc, khi bình tĩnh lại, bà nhận ra một cổ xe chứa tám xác vận y phục đen, và ba cổ xe kia chứa hai mươi bốn xác vận y phục trắng.

Nhìn kỹ tám xác chết vận y phục đen, thất khứ đều ra máu, bà giật mình thầm nghĩ:

- Chúng chết vì Thần Phong Chưởng ! Ai hạ chúng ? Hay là hấn ?

Bà liên tưởng đến Độc Cô Thanh Tùng. Dĩ nhiên, bà nghĩ cho chàng hạ thủ, chứ chẳng còn ai khác. Bởi ngoài nàng Lan và Thu ra, bà chỉ truyền thụ Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp cho một mình chàng thôi.

Vậy thì, nếu không phải là chàng, tất nhiên tuyệt tác đó phải do hai tên nữ đồ đệ của bà : Thu và Lan hành động.

Nhưng bà lại nghĩ:

"Lam Y lão tổ và Địa Tướng hợp lực nhau, có cả nàng Lan và Thu tiếp trợ, đánh với Vạn Cực Đế Quân suốt bảy ngày đêm không thủ thắng nổi, đành mang thương tích trở về. Vứ theo lời Lam Y lão tổ thì Độc Cô Thanh Tùng đã chết tại Minh Đàm, như vậy thì đâu phải hấn làm ra việc này? Mà nếu không phải hấn thì là ai? Không lý lại do Thu nhi và Lan nhi? Lúc mình ra đi, chúng nó còn mang nội thương trầm trọng kia mà ? Thật là khó hiểu !"

Bà nhìn từng xác chết vận áo đen, cố tìm hiểu...

Trong khi đó, từ bốn phía khu rừng, hàng ngàn hàng vạn người cùng rú lên kinh hãi, rồi tất cả đều phóng mình bay vút trở lại Vọng Nguyệt Bình.

Người đến nơi trước nhất là Huyết Ma Bang chủ Vạn Cực Thiên Tôn và Đàn chủ ba Đàn Cửu Long, Lam Chủ và Bạch Cốt.

Bốn người vừa trông thấy các xác chết, đều đờ người ra, không còn biểu lộ một khích động gì nữa được.

Thật là trên chỗ tưởng tượng của họ. Họ trở mắt, họ há hốc mồm, thần sắc họ tan biến, chân họ như chôn cứng tại chỗ.

Lâu lắm, họ lần lượt hoàn hồn. Bích Nhãn Thần Tăng gõ lên mấy tiếng mõ niệm, lâm râm :

- A Di Đà Phật ! Thảm thay, thảm thay ! Một cảnh trạng bình sanh bần tăng chưa hề thấy.

Xích Phát Tôn Giả không nói gì chỉ lấy mắt nhìn Vạn Cực Thiên Tôn.

Huyết Ma Bang chủ cứ nhếch nhếch đôi môi mãi, nhưng không phát ra được tiếng nói nào. Đôi mắt của lão sáng ngời ánh hung quang, lâu lắm lão mới phát thành tiếng :

- Cửu Long Đàn chủ hãy giải huyệt cho tên súc sanh kia rồi hỏi hắn cho biết sự việc như thế nào? Những xác chết đó đúng là của tám Hắc Y Tôn Giả và Nhị Thập Tứ Tinh Tú của bốn cung, không còn nghi ngờ gì nữa. Ai ! Ai đã hạ độc thủ ? Ai thừa tài năng áp đảo họ chứ ?

Lão buông dứt câu nói, liền chuyển mình. Chiếc kim bào theo cử động của lão, chớp chớp lên tỏa rực ánh kim quang, trông uy nghiêm lạ.

Lão phi thân trở lại khu rừng, tường trình sự việc cho Vạn Cực Đế Quân rõ.

Cửu Long Thần Ma vâng lệnh Bang chủ, bước đến bên cạnh Du Văn Bàn, vỗ vào mình hắn mấy phát tay. Hắn vẫn bất động như thường. Lão ác ma hết sức kinh dị, thầm nghĩ :

“Lối điểm huyệt này thuộc thủ pháp của độc môn, ta làm thế nào giải nổi?”

Lão vừa thẹn vừa tức, mặt lão thoát hồng thoát trắng, không còn biết làm sao hơn, lão đành quay qua Bích Nhãn Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả thốt :

- Bích Nhãn huynh, Xích Phát huynh ! Hai tôn huynh hãy bước đến đây xem, hắn bị điểm huyệt bằng thủ pháp gì kỳ lạ thế này?

Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả vội bước tới, cả hai quan sát một lúc, cùng lắc đầu, chịu.

Vừa lúc đó, Vạn Cực Thiên Tôn đưa vợ chồng Vạn Cực Đế Quân đến nơi.

Vạn Cực Thiên Tôn kêu lên :

- Có việc lạ kỳ như thế nào?

Lão nhào người đến cạnh Du Văn Bàn. Nhưng Vạn Cực Đế Quân vội gọi gấp :

- Khoan đã con, chờ Cha với !

Hai cha con cùng bước tới, chưa kịp quan sát tình trạng của Du Văn Bàn như thế nào, chỉ nhìn sắc mặt của hắn hồng nhuận, đôi mắt sáng rỡ một màu sáng đỏ, có thể bảo lúc đó hắn bị nhuộm một màu đỏ huyền bí, nhuộm từ tinh thần đến thể chất.

Cả hai cha con cùng rú lên một tiếng hãi hùng. Đoạn Vạn Cực Đế Quân nhìn Vạn Cực Thiên Tôn, khẽ hỏi :

- Con đã biết hắn bị điểm huyết nào chứ ?

Vạn Cực Thiên Tôn gật đầu :

- Chủ huyết Huyết Khố Tam Ân !

Vạn Cực Đế Quân lộ vẻ lo ngại ra mặt :

- Huyết Huyết Khố Tam Ân là một huyết hết sức bí mật, chỉ có những kẻ sở trường môn công Hóa Huyết mới hiểu nổi. Mà hiện tại trên đời này, ngoài cha và con ra, còn ai biết đến Hóa Huyết Công, môn học này thất truyền từ lâu lắm rồi ! Thật là kỳ quái !

Lão vừa nói vừa vẩy ống tay áo, phát ra một đạo kinh phong bay tới đập vào mình Du Văn Bàn.

Hắn chạm phải luồng kinh phong, run bắn người lên, tỉnh lại ngay, nhưng tỉnh là tỉnh, chứ tinh thần còn suy yếu, khí lực hầu như tiêu tan hết, chẳng những hắn không thể mở miệng thốt một lời nào, mà đến làm một cử động gượng đứng lên cũng không nổi .

Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Thiên Tôn bỏ mặc hắn nằm đấy, bước đến cạnh xác chết của bọn Hắc Y Tôn Giả và Tinh Tú Huyết Ảnh quan sát.

Chưa soát qua tình trạng của bọn Tinh Tú, chỉ nhìn thấy bọn Hắc Y Tôn Giả chết vì máu từ thất khiếu chảy ra, Vạn Cực Đế Quân đã sôi giận rồi.

Lão hương sang Công Chúa, thốt với giọng đầu cắm hờn :

- Công Chúa chắc đã nhận thấy kết quả của môn công bí truyền của mình trên những xác chết kia chứ ?

Công Chúa không đáp liền, những tạp niệm vừa rồi còn lờn vờn trong tâm tư bà, bà còn miên man suy nghĩ lung lăm.

Vạn Cực Đế Quân thốt rồi, không đợi bà đáp, lại bước đến cạnh xác chết của bọn Tinh tú, thấy máu me bê bết, nhìn kỹ thì ra thân thể chúng như bị lột một lớp da từ đầu đến chân bày thối đỏ ửng.

Lão kêu lên thất thanh :

- Hóa Huyết Thần Công của bốn môn ! Kể nào hạ sát được bọn này đã luyện được Huyết Ảnh, chỉ chạm phải Huyết Ảnh là chúng chết liền, chết trong hiện tượng đó .

Lão như từ cung trăng rơi xuống, không còn hiểu làm sao được hiện trạng trước mặt.

Môn Hóa Huyết Thần Công đã thất truyền từ lâu trên giang hồ, chỉ có mỗi một mình lão nắm được bí quyết luyện tập, nhưng công phu luyện tập của lão chưa đạt đến mức tới diệu có thể biến thành một bóng máu. Vậy còn kể nào đây, hiểu được bí quyết môn học đó, thành công trên lão mấy bậc ?

Lão lẩm nhẩm :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử ! Kể nào luyện thành Huyết Ảnh Tử ?

Lão đứng lặng tại chỗ, lâu lắm mắt mơ màng nhìn về phía chân trời xa, quên hẳn Vọng Nguyệt Bình đang tràn ngập một biển người.

Vừa lúc đó, một bóng đen từ xa bay vút đến nhanh như sao xẹt, bóng đó theo đạo đạo từ chân núi Thanh Thành lao thẳng đến Vọng Nguyệt Bình.

Lão kinh dị, nường mắt nhìn xem, nhận ra là Âm Phong Tán Nhân, một trong ba vị Tiên Sư tại Huyết Ảnh Cung.

Âm Phong Tán Nhân tuy chạy nhanh vô cùng, song Vạn Cực Đế Quân biết ngay y mang trọng thương nơi mình, vẻ gượng gượng của y không qua nổi đôi mắt tinh diệu của lão.

Lão hét to :

- Con đâu, ra đón y cho cha ! Chắc có việc gì đại quan trọng lắm !

Chiếc kim bào khẽ chớp lên, Vạn Cực Thiên Tôn bay vút tới, chặn đầu Âm Phong Tán Nhân.

Vừa gặp nhau, Âm Phong Tán Nhân kêu lớn :

- Không xong rồi. Thiếu chủ ơi ! Nguy lắm !

Y vừa kêu vừa thở hổn hển, ngân ấy tiếng nói mà y phải thốt ngập ngừng, khó khăn vô cùng.

Vạn Cực Thiên Tôn hỏi gấp :

- Việc gì thế ? Tiên Đur bình tĩnh nói nghe nào ?

Âm Phong Tán Nhân chưa kịp mở miệng, bỗng từ chân núi vọng lên tiếng ngựa hí vang rền, chấn động cả khu rừng núi quanh Vọng Nguyệt Bình.

Nghe tiếng ngựa hí, Vạn Cực Thiên Tôn biến sắc ngay.

Âm Phong Tán Nhân run bắn người lên, lắp bắp thốt :

- Hắn ! Hắn đến rồi ! Độc Cô Thanh Tùng !

Y không thốt tiếp được một tiếng nào nữa, cổ họng như bị chặn ngang, y nuốt nước bọt, dồn cái ứ chặn đó xuống ngực, xuống bụng, nhưng trên dồn xuống nhẹ hơn được lỏng lên, làm y nghèn nghẹn, cổ nhướng cổ mấy phát cho thông hơi.

Tuy nhiên, dù biết cái gì sắp xảy ra sẽ mang đến nhiều bất lợi to lớn, Vạn Cực Thiên Tôn không mất phong thái của bậc Bang chủ một đại bang, lão bình tĩnh trở lại, tiếp tục hỏi Âm Phong Tán Nhân :

- Tiên Đur nói cho biết việc gì đã xảy ra làm Tiên Đur kinh hoàng thất thố quá độ như vậy ? Tiên Đur nói đến Độc Cô Thanh Tùng ? Hắn còn sống à ? Hắn thoát khỏi Minh Đầm rồi à ? Nghe nói Tử Diện Diêm Quân đã lừa hắn rơi xuống Minh Đầm cách đây bảy hôm rồi mà ?

Âm Phong Tán Nhân lắc đầu lia lịa :

- Không ! Không ! Không có việc đó đâu ! Hắn còn sống nhăn, hắn đã giết tám Hắc Y Tôn Giả, hai mươi bốn Tinh Tú. Hắn lại hạ sát luôn Tử Diện Diêm Quân, hắn là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế, hắn lại là ...

Mệt quá, Âm Phong Tán Nhân ngừng lại một chút.

Vạn Cực Thiên Tôn nóng nảy :

- Hắn lại là sao nữa?

Lão thốt oang oang lên, dù lúc đó lão đứng cách Vọng Nguyệt Bình gần trăm trượng, nhưng mọi người hiện diện đều nghe rõ tiếng nói của lão.

Âm Phong Tán Nhân run run giọng tiếp :

- Hắn lại là Huyết Ảnh Tử ?

Vạn Cực Thiên Tôn mở tròn đôi mắt, bắn tinh quang khiếp người, ánh mắt có hàm ẩn một vẻ kinh dị vô tưởng. Lão cao giọng thốt :

- Huyết Ảnh Tử ! Làm gì có việc đó chứ ?

Âm Phong Tán Nhân quả quyết :

- Thực sự như vậy ! Có đúng như vậy ! Tôi không nói ngoa !

Rồi y câm lặng, như không còn chịu đựng nổi sự đau đớn.

Vừa lúc đó, tiếng ngựa lại hí vang. Vạn Cực Thiên Tôn giật mình một lượt nữa, lão quay mình bay vọt đến Vọng Nguyệt Bình. Còn cách Vạn Cực Đế Quân độ mười trượng, lão gọi to :

- Gia Gia ơi ! Theo Âm Phong Tiên Sư cho biết thì Độc Cô Thanh Tùng là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế. Chính hắn đã gây thảm trạng đó ! Hắn cũng là Huyết Ảnh Tử...

Vạn Cực Đế Quân không đợi Huyết Ma Bang chủ dứt câu , lão bất động như trụ đồng, nghe đến đó, liền nghiêm giọng quát chặn :

- Chính mắt Âm Phong Tán Nhân thấy rõ ?

Vạn Cực Thiên Tôn bối rối :

- Điều đó ...

Thực ra Vạn Cực Thiên Tôn cũng không hỏi Âm Phong Tán Nhân tận tường, bất quá lão nghe sao thì trình bày lại như vậy. Giờ đến Vạn Cực Đế Quân bảo lão xác nhận, lão biết làm sao mà dám quyết đoán ? Bất buộc lão phải phi thân trở lại cạnh Âm Phong Tán Nhân, hỏi gấp :

- Tiên Sư ! Có đúng như lời Tiên Sư vừa nói không?

Âm Phong Tán Nhân gật đầu :

- Đúng chứ !

Vạn Cực Thiên Tôn vặn lại :

- Chính mắt Tiên Sư trông thấy?

Âm Phong Tán Nhân lại gật :

- Tôi thấy rõ hắn biến mình thành bóng máu, hắn hạ sát trọn số hai mươi bốn tên Tinh Tú.

Đôi mắt Vạn Cực Thiên Tôn chớp lên, vừa tức vừa sợ, lại vừa kinh nghi, lão hỏi :

- Tiên Sư đã thấy được hắn biến thành Huyết Ảnh, hạ sát bốn Tinh Tú, tại sao Tiên Sư lại thoát chết với hắn ? Lời nói của Tiên Sư có sự mâu thuẫn khó hiểu !

Âm Phong Tán Nhân giải thích :

- Lúc đó tôi ẩn mình, hắn đâu trông thấy được tôi !

Vạn Cực Thiên Tôn nhấn mạnh :

- Như vậy là Tiên Sư thọ thương ?

Âm Phong Tán Nhân thở dài :

- Đúng ! Tôi bị hắn đánh trọng thương !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Tiên Sư nói thế, có trời mới hiểu nổi ! Đã bị hắn đánh trọng thương, lại bảo là hắn không trông thấy, thế là nghĩa làm sao?

Âm Phong Tán Nhân hấp tấp đáp :

- Khi tôi mới đến, tôi và hắn giao đấu liền. Hắn đánh ra một chiêu, tôi không tài nào chịu nổi, mang thương tích chạy dài. Nhưng tôi chạy đi một khoảng đường, liền gượng trở lộn lại, ẩn nấp vào chỗ kín đáo xem hắn đối phó với bốn Tinh Tú. Nhờ đó, tôi mới chứng kiến được hắn biến thành Huyết Ảnh, hạ sát toàn số bốn Tinh Tú, mang thi hài của chúng đi. Tôi cố gượng mang thương tích chạy về đây, định báo cáo cho Thiếu chủ hay tự sự . Vì sức giảm, lực kiệt, mãi đến bây giờ tôi mới về đến nơi. Thiếu chủ còn nghi ngờ gì nữa mà không tin lời tôi.

Đến lúc đó, Vạn Cực Thiên Tôn mới hoàn toàn tin tưởng Âm Phong Tán Nhân. Lão không nói gì thêm nữa, đưa tay bế xốc Âm Phong Tán Nhân, mang về đài, để y tự mình tường thuật mọi việc cho Vạn Cực Đế Quân nghe.

Vạn Cực Đế Quân biết được mọi việc một cách chắc chắn rồi, trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, đoạn từ từ quay mặt hướng về Công Chúa, quắc mắt bắn tia nhìn khủng khiếp vào Công Chúa.

Công Chúa nào biết sự tình diễn tiến ra sao, chỉ thấy ánh mắt của Vạn Cực Đế Quân hết sức kỳ quái, bà sanh nghi, vội hỏi :

- Đế Quân có sự gì khó nghĩ ? Trước khi tôi lãnh giáo cao học của Đế Quân, tôi có thể giải đáp cho Đế Quân hiểu những gì khó hiểu mà tôi may mắn được hiểu !

Vạn Cực Đế Quân hừ lên một tiếng, lão chưa kịp nói gì, thì từ nơi con đường duy nhất dẫn từ chân núi Thanh Thành lên đến Vọng Nguyệt Bình, có tiếng vó ngựa vang lên, tiếng vó nghe ra có vẻ rất khác thường.

Vạn Cực Thiên Tôn chợt nhớ đến việc gì, hấp tấp gọi Vạn Cực Đế Quân :

- Gia Gia ! Nếu con đoán không lầm thì Độc Cô Thanh Tùng đã đến với con Liệt Mã của hần.

Dù bình tĩnh đến đâu, Vạn Cực Đế Quân cũng phải giật mình, lão hướng về Công Chúa cao giọng hỏi :

- Lão phu muốn Công Chúa giải đáp cho mấy điểm thắc mắc, Công Chúa có thể chấp thuận không?

Công Chúa gật đầu :

- Đế Quân cứ hỏi.

Vạn Cực Đế Quân trầm ngâm một chút :

- Con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong là Độc Cô Thanh Tùng có gặp Công Chúa lần nào chăng ?

Công Chúa không dấu diếm :

- Có, hần lưu lại Đế Cốc mấy hôm với tôi. Đế Quân đến đây hỏi làm chi sự việc đó?

Trước khi đến đây, vì nghe lời tường thuật của Lam Y lão tổ, Công Chúa định ninh là Độc Cô Thanh Tùng đã bỏ xác trong Minh Dâm. Bây giờ, tối thiểu bà cũng được biết là chàng còn sống, bà không khỏi mừng thầm.

Bà mừng hơn nữa là chàng sắp đến nơi. Như vậy, bọn đại ma đầu này sẽ điều đứng với chàng, ngay cái lúc chúng đăng quang tột vị. Bà tính chắc là cuộc lễ Võ lâm Kim Đỉnh hôm nay dù muốn dù không Vạn Cực Đế Quân cũng phải đình hoãn lại đến một ngày vô định nào khác.

Với niềm vui vừa nẩy nở, Công Chúa vô cùng bình tĩnh không còn lo ngại cho kiếp vận võ lâm, bởi tít ra cục diện giang hồ chưa thực sự thay đổi thuận lợi cho Huyết Ma Bang khi ngôi bá chủ chưa về tay gia đình Vạn Cực, trong một thời gian ngắn.

Vạn Cực Đế Quân lại hỏi :

- Công Chúa đã truyền thụ Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp cho hần ?

Công Chúa nhận ngay :

- Phải !

Vạn Cực Đế Quân lùi lại một bước :

- Còn Hóa Huyết Thần Công ! Công Chúa có biết là hần có luyện thành môn công đó hay không?

Công Chúa lắc đầu :

- Thật sự tôi không hay biết gì về điều đó.

Bà điểm một nụ cười hoài nghi, tiếp nói :

- Hóa Huyết Thần Công là một tuyệt học mà hiện tại chỉ có gia đình Đế Quân nắm được bí truyền, hần do đâu biết được bí quyết mà luyện ? Hần đã là cừu địch của Đế Quân, hần học làm gì một môn học của kẻ thù ? Hần lại còn là môn đệ của Địa Tướng, hần đã hấp thụ cái chính khí của sư môn, dù hần biết rõ Hóa Huyết Thần Công lợi hại đến đâu, chẳng bao giờ hần chịu luyện.

Vạn Cực Đế Quân trầm giọng :

- Công Chúa không nói đúng sự thật đó ! Hần đã luyện Hóa Huyết Công. Hần đạt đến cảnh giác vô thượng, biến mình thành bóng máu, điều đó chắc chắn lắm, tại sao Công Chúa còn dấu lão phu?

Công Chúa nghiêm sắc mặt :

- Không thể có việc đó đâu. Tôi dám quyết như vậy !

Vạn Cực Đế Quân cười mỉa :

- Có người nhìn tận mắt, thấy hắc biến thành Huyết Ảnh rõ ràng.

Công Chúa không dần nổi phần nộ, nặng giọng một chút :

- Tôi không tin !

Vạn Cực Đế Quân hừ một tiếng :

- Sự thực đã phô bày, Công Chúa không tin cũng phải tin .

Công Chúa cười nhạt. Trái với thói thường khi người ta giận người ta quát tháo ầm ĩ lên, Công Chúa giận chỉ cười nhạt, bà trầm gương mặt nhấn mạnh :

- Tối dám bảo đảm với Đế Quân là Độc Cô Thanh Tùng có thừa tự ái, chẳng bao giờ luyện môn tà công, dù môn đó cực kỳ lợi hại. Huống chi, hắc làm thế nào có được bí quyết mà luyện ?

Vạn Cực Đế Quân bật cười quái dị :

- Công Chúa vội quả quyết ! Lão phu chỉ sợ Công Chúa không thể bảo đảm nổi một sự kiện đã hiển nhiên, trên chỗ hiểu biết của mình.

Công Chúa không cho Vạn Cực Đế Quân có lý :

- Đế Quân thử nghĩ điều này, Hóa Huyết Thần Công với Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp cả hai môn học tối kỵ nhau như nước với lửa, một chánh một tà. Nếu hắc luyện Hóa Huyết Thần Công, là hắc biến thành cừu địch của tôi rồi.

Tuy bà lập luận như vậy, bà vẫn hoài nghi không rõ sự thật ra sao mà Vạn Cực Đế Quân dám đề quyết như vậy. Bà thâm nghĩ :

“Kỳ quái thật ! Hắc luyện Hóa Huyết Công lúc nào ? Tại sao mình không hay biết gì cả ? Nếu hắc có luyện môn tà công đó trước khi hắc học Đại Đế Thần Phong Chưởng của mình, thì hiện tại trên giang hồ còn ai diệt nổi hắc ? Dù Vạn Cực Đế Quân nói thế, mình cũng chưa dám tin là thật ! Đợi khi nào gặp hắc, hỏi lại hắc xem sao?”

Vạn Cực Đế Quân tiếp nói :

- Công Chúa ! Sự thật là sự thật ! Công Chúa không thể che dấu được đâu !

Công Chúa chưa biết phải đáp thế nào, bỗng tiếng ngựa hí lên vang rền, rồi một bóng trắng hiện ra nơi đầu đường dẫn đến Vọng Nguyệt Bình. Bóng trắng đó lao đi rất nhanh, chỉ trong một khoảnh khắc nữa là bóng trắng sẽ đến nơi.

Vạn Cực Đế Quân hấp tấp bế xốc Âm Phong Tán Nhân phóng mình bay vút về khu rừng cạnh Vọng Nguyệt Bình. Đến một chỗ kín đáo, lão dừng lại, đoạn thấp giọng hỏi :

- Âm Phong Tiên Sư ! Cha, Mẹ, Dì và các vị thúc bá của Độc Cô Thanh Tùng còn bị quản thúc tại chỗ cử chứ ?

Âm Phong Tán Nhân gật đầu :

- Còn.

Vạn Cực Đế Quân thở phào :

- Tốt lắm !

Đoạn lão tiếp gấp :

- Bây giờ, Tiên Sư lập tức kiêm trình ngày đêm về Huyết Ảnh Cung, mang họ đi nơi khác, càng xa Huyết Ảnh Cung chừng nào càng hay chừng ấy, phải nhớ là hành động hết sức cẩn mật mới được.

Âm Phong Tán Nhân gật đầu :

- Tôi hiểu rồi !

Âm Phong Tán Nhân không chậm trễ, gượng đau phi thân đi liền.

Vạn Cực Đế Quân lại gọi :

- Bình nhi đâu ?

Vạn Cực Thiên Tôn bay vút đến nơi, Vạn Cực Đế Quân chỉ tay về phía Âm Phong Tán Nhân đang chạy đi, bảo nhanh :

- Con theo ngay Tiên Sư, tiếp tay y cho công việc chóng hoàn thành`Châu Hào, rồi mười hôm sau, con đến Xà Lung Cốc trên Huỳnh Sơn, Cha đợi con nơi đấy. Hãy hết sức cẩn thận nhé !

Vạn Cực Thiên Tôn chuyển mình giở thuật khinh công cấp tốc chạy theo Âm Phong Tán Nhân.

Vạn Cực Đế Quân lại cất tiếng gọi Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả. Lão nhìn cả hai với ánh mắt cực kỳ nghiêm lạnh, làm cả hai phát run lên. Họ không biết lão muốn gì, bỗng dưng thái độ lạnh lùng như vậy, họ cùng hỏi một lượt :

- Đế Quân có sự gì sai bảo ?

Vạn Cực Đế Quân hỏi lại :

- Các người hãy nghĩ kỹ xem, mình còn có thể điều khiển được môn phái của mình theo ý muốn chẳng ?

Bích Nhãn Thần Tăng chớp mắt, đáp liền :

- Về phần Thiếu Lâm, bản tăng dám bảo đảm !

Vạn Cực Đế Quân hất hàm sang Xích Phát Tôn Giả :

- Còn người ?

Xích Phát Tôn Giả do dự một chút :

- Phần Võ Đang, bản đạo thấy miễn cưỡng...

Vạn Cực Đế Quân hừ lạnh :

- Miễn cưỡng ? Ta muốn biết rõ đến lúc cần, người có thể huy động toàn lực lượng phái Võ Đang làm hậu thuẫn cho ta không?

Xích Phát Tôn Giả gật đầu :

- Điều đó thì phải được !

Vạn Cực Đế Quân cười lạnh, bất thành linh đưa hai ngón tay ra, phóng hai đạo chỉ phong, mỗi đạo vút thẳng đến ngực một người, điểm nhanh vào huyết trọng yếu.

Cả hai biến sắc, hấp tấp thốt :

- Đế Quân ...

Họ không kịp dứt câu, hơi đầu đường bóng trắng lớn dần. Bây giờ tại cực trượng, người ta nhận thấy một người kỵ sĩ vận chiếc áo màu tro, ở xa trông như màu trắng, cưỡi một con bạch mã, chạy nhanh như gió cuốn.

Vạn Cực Đế Quân rít một tràng cười ghê rợn :

- Bích Nhãn, Xích Phát ! Với cái điểm huyết đó, ta đã nắm mạng sống của hai người trong tay rồi, từ nay cứ vâng lệnh của ta, đừng hời hợt thôi gì cả.

Bỗng, lão hạ thấp giọng, vừa đủ cho cả ba nghe lọt :

- Hai người lập tức trở lại đài, mang chiếc Kim Đỉnh chạy đi, càng nhanh càng hay. Ta giao cho hai người bảo vệ nó, nếu mất nó, hai người cũng mất mạng luôn.

Bích Nhãn Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả biến sắc, biết phần việc do Vạn Cực Đế Quân vừa ủy thác vô cùng nghiêm trọng, họ không thể khinh thường được, cấp tốc

chạy bay trở lại Vọng Nguyệt Bình, nhảy lên đài. Bích Nhân Thần Tăng nhanh tay với lấy chiếc Kim Đảnh, đoạn day qua đồng bạn hét to :

- Xích Phát huynh ! Chạy !

Cả hai như hai mũi tên, lao vút về cánh rừng.

Quần hùng tại cục trường không biết bọn Huyết Ma Bang toan tính những gì mà bọn đầu sỏ nhốn nháo, kể chạy hướng này, người chạy hướng khác. Họ cũng nhao nhao lên, ồn ào bàn tán, có một số định nhảy ra chặn Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả lại.

Song, Vạn Cực Đế Quân lúc đó đã trở lại Vọng Nguyệt Bình, thấy cục trường sắp loạn động, vội quắc mắt bắn hung quang ra bốn phía, đồng thời lão quát to :

- Nếu kẻ nào nhúc nhích, ta hạ sát ngay !

Tất cả đều đứng nguyên tại chỗ, nhưng tiếng xì xào vẫn còn nổi lên mọi nơi.

Những gì đã diễn tiến giữa cha con Vạn Cực Đế Quân và Bích Nhân Thần Tăng, Xích Phát Tôn Giả, Công Chúa trông thấy tất cả. Bà đã để ý đến Đế Quân từ lúc lão bế Âm Phong Tán Nhân mang vào khu rừng. Thấy họ lảng xảng, bà sanh nghi, nhưng bà có nghe họ bàn luận gì với nhau mà biết được họ toan tính làm sao?

Đến khi Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả trở lại đài trường đoạt lấy chiếc Kim Đảnh phóng mình chạy, bà đã hiểu đại khái sự việc như thế nào rồi, ba không chần chờ, vội xông đến chặn đầu :

- Các vị định mang Kim Đảnh đi đâu?

Bà quắc mắt nhìn sang Vạn Cực Đế Quân :

- Đế Quân không thể tự tiện mang Kim Đảnh đi như thế ! Hãy để lại đó cho quần hùng định đoạt.

Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả khẽ giật mình chặn chậm lại một chút :

Vạn Cực Đế Quân hét to :

- Cứ chạy đi ! Việc gì đã có ta !

Lão nhún chân lao vút thân hìn lên không, tà tà người đáp xuống trước mặt Công Chúa, ngăn chặn bà cho Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả rẽ qua một bên, chạy luôn vô cánh rừng.

Vừa đáp xuống, Vạn Cực Đế Quân đánh nhanh ra một chưởng, đồng thời lão cao giọng gọi :

- Công Chúa nên lưu tình một chút, đừng bức bách nhau lắm mà thương tổn đến hòa khí của giang hồ.

Công Chúa hừ một tiếng, vung tay phóng kinh đạo chận chưởng phong của đối phương. Bà gằn giọng đáp :

- Đế Quân đừng tưởng tôi không rõ được sự toan tính của mình ! Hãy để chiếc Kim Đảnh lại đây, rồi muốn nói gì hãy nói.

Song Vạn Cực Đế Quân không phải cố tình gây cuộc ác chiến với Công Chúa, bất quá lão xuất thủ để làm chậm trễ cuộc truy đuổi của bà, cho hai người kia có đủ thời gian thoát đi.

Thấy Công Chúa xuất thủ phản công, vả lại Bích Nhãn Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả cũng đã khuất mình trong khu rừng rậm, Vạn Cực Đế Quân dịch chân sang một bên, né tránh kinh đạo của bà đoạn thốt :

- Lão phu thừa nhận Đại Đế Thần Phong Chưởng của Công Chúa có công hiệu khắc chế Hóa Huyết Công của lão phu, song Công Chúa hãy nghĩ lại, muốn thắng lão phu cũng không phải là việc dễ dàng, tốt hơn ta nên đối xử với nhau bằng cách nào tốt đẹp hơn, giao đấu với nhau chẳng đưa đến một kết quả, mà còn tạo dịp cho giang hồ đàm tiếu ! Công Chúa đừng hy vọng dùng võ công áp đảo lão phu.

Lời nói của Vạn Cực Đế Quân nghe ra rất chí tình. Công Chúa cũng nhìn nhận là lão nói đúng. Đêm ấy, tại Hồng Trạch Hồ, bên cạnh Võ lâm Tôn Phủ, nếu một chưởng của Công Chúa làm lão bị trọng thương đó là vì Công Chúa xuất chiêu trong lúc lão không phòng bị, chứ hiện tại hai đảng, đảng hoàn đứng trong cái thế đối lập, lão đã giới bị cẩn thận, chắc gì bà đắc ý mà mong làm một cuộc so tài?

Huống chi, muốn luyện Đại Đế Thần Phong Chưởng đến mức hỏa hầu phải là một đồng nam, mới có đủ cương khí gây căn cơ, còn bà là một nữ nhân, lại bắt đầu học tập khi qua lứa tuổi trưởng thành, tâm tình bị cuộc đời chia phối, tinh thần và khí lực không còn nguyên vẹn như lúc đang xuân, bà cố gắng lắm cũng chỉ đạt được tám thành là

cùng. Với sự thành tựu bậc trung đó, bà mong gì tạo được ưu thế nếu khai chiến với một lão đại ác ma?

Bà nhìn theo bóng Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả khuất dần trong những hàng cây ven rừng, buột miệng thở dài, thầm than :

- Rồi đây biết đến lúc nào, Võ Lâm Kim Đỉnh tái hiện trên giang hồ để định ngôi bá chủ ?

Bỗng một tràng cười vừa cao ngạo vừa rộn rã vang lên từ con đường duy nhất vọng đến.

Bóng trắng hiện ra, không hướng thẳng đến Vọng Nguyệt Bình, mà lại rẽ sang khu rừng nơi Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả vừa khuất dạng.

Bóng trắng lướt đi nhanh khôn tưởng, quần hùng tại cục trường lắc đầu thán phục tốc độ kỳ diệu của Liệt Mã.

Vạn Cực Đế Quân vung mạnh bàn tay lên, hét to như sấm :

- Bẩy mươi hai Âm Sát Huyết Ảnh Cung ! Ngăn chặn hẳn lại, cứ đánh chết hẳn cho ta !

Bẩy mươi hay người cùng vang lên một tiếng, chấn động cả một vùng, rồi tất cả đều lao mình đi, ồ ạt như bẩy mươi hai ngọn cuồng phong cùng quét tới một lượt, khí thế hùng mạnh kinh hồn.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -